

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Abdiae Babyloniae Primi Episcopi Ab Apostolis Constitviti, de historia certaminis Apostolici, libri decem

Abdias <Babylonius>

Coloniae, 1576

VD16 B 5299

Liber Primvs. De rebus à beató Petro, principio Apostolorum, præclarè gestis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45288

4
HISTORIAE
APOSTOLICAE AV-
TORE ABDIA BABYLO-
niae Episcopo, & ipsorū Apostolorum
Discipulo, quam ex Hebraica
lingua in Latinam Afri-
canus vertit,
LIBER PRIMVS.

*De rebus à beato Petro, principio
Apostolorum, præclare gestis.*

POST corporeum Dominice
natiuitatis aduentum, cum
ipse Dominus I E S V S
CHRISTVS, vera lux
mundi, mundanis inluxisset tene-
bris, ambulans iuxta mare Galileæ,
vidit duos fratres, Simonem qui vo-
catur Petrus, & Andream fratrem eius,
mittentes retia in mare: erant enim
piscatores, & ait illis: Venite post me,
faciam vos fieri piscatores hominum.
At illi continuo relictis retibus, secuti
sunt eum. Et cum venisset in partes
Cæsareæ Philippi, interrogabat disci-
pulos

pulos suos dicens: Quem dicunt homines esse filium hominis? At illi dixerunt: Alij Ioannem Baptistam, alij autem Heliam, alij verò Hieremiam, aut vnum ex Prophetis. Tum Simon Petrus constanter & intrepidè respōdit: Tu es Christus, filius Dei viui. Respondens autem Iesus, dixit: Beatus es Simon Bariona, quia caro & sanguis nō reuelauit tibi, sed Pater meus, qui est in cælis. Ego verò dico tibi: quia tu es Petrus, & super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferni non præualebunt aduersus eam: & tibi dabo clauēs regni cælorum, & quodcūque ligaueris super terram, erit ligatum & in cælis: & quodcūque solueris super terram, erit solutum & in cælis. Contigerat fortè eodem tempore, vt CHR Iustus oraturus, ex more in montem quendam abiret, adsumptis ex discipulis tribus carioribus, Petro, Ioanne, & Iacobo. Cumque adsumptus paulò altius Solisque lumine circumdatus, in medio Moyfis & Helix, clarificatus à discipulis videretur: Domine (inquit Petrus) bonus est iste locus ad habitandum: itaque si placet, tria hic ta-

6 APOSTOLICAE

bernacula faciemus: tibi vnum, & reliquum Helig ac Myosi. Sed nihil tum Iesus respondit: verum vt surgerent ac timorem exuerent admonuit, reliquumque de passione sua sermonem protrahebat. Quæ cum postea ante Paschatis solemnia instaret, sciens Iesus, quia omnia dedisset ei Pater in manus, & quia à Deo exiuerat, & ad Deum vaderet, surgit à cæna, & ponit vestimenta sua: & cum accepisset linteum, præcinxit se, deinde misit aquam in peluim, & coepit lauare pedes Discipulorum suorum, & tergere illos linteo. Cumq; venisset ad Simonem Petrum, diit illi Petrus: Domine, tu mihi ne lauabis pedes? Respondit illi Iesus: Quod ego facio, tu nescis modo: scies aut postea. Tum Petrus: Non lauabis mihi pedes in æternum. Respondit Iesus: Si non lauero te, non habebis partem mecum. Ad quæ Petrus: Non tantum pedes, sed etiam caput meum, & manus meas. Quem sermonem excipiens Iesus, ait: Qui lotus est, non indiget vt iterum lauetur, sed est mundus totus. Hæc ante resurrectionem à beato Petro gesta sunt. Post resurrectionem autem dicebat Dominus

Iesus

Iesus Petro & Simon Ioannis, diligis me? Etiam Domine, inquit Petrus, tu scis quia amo te. Tum CHRISTVS: Pasce agnos meos, & subdit: Simon Ioannis, diligis me? Dicit ei Petrus: Tu scis quia diligo te. Pasce ergo oues meas, ait Iesus. Et dicit Petro tertio: Simon Ioannis, amas me? Quæ cum audisset Petrus, contristatus est, quod ei tertio dixisset, amas me, & respondens ait: Domine tu scis, quia amo te. Et Iesus: Pasce ergo oues meas: Amen amen dico tibi, cum esses iunior, cingebas te, & ambulabas quò volebas: cum autem senueris, extends manus tuas, & alius te cinget & ducet, quò tu non vis. Hoc autem dixit, significans, quia morte clarificaturus esset Deum: Hæc autem facta sunt eo tempore, quò ad mare Tyberiadis Saluator post resurrectionem, piscantibus discipulis in littore apparuerat, quarens, nunquid pisces aliquot cepissent? Sed illi, qui Dominum tum non cognouerant, eminus pernegabant. Quo audito, Iesus rete ad dextram partem nauis mitti precepit. Quod ubi hi fecissent, & Petrus se in mare dimisisset, rete plenum

A 4 pisci-

piscibus retraxerunt, atque ex eo miraculo attoniti, Dominum cognoscere coeperunt: & appellâtes ad littus, prope eum piscē subiectis carbonibus, & panē inuenerunt. Cūq; centū & quinquaginta pisces numerassent, quos ex reti colligebant, inuitabat Christus discipulos vt sederent, piscēq; & panē secū ederēt. Et hæc quidē dū adhuc in terra is degebat, post resurrectionem, à Petro facta sunt, quæ digna sunt memoria. Postquā autē Dñs Iesus adsumptus est in cælum, Petrus & Ioannes ascendebant in tēplum, ad horā orationis nonam: & ecce quidam vir, qui erat claudus ex vtero matris suæ, bauiulabatur: quem ponebāt quotidie ad portam templi, quæ dicitur speciosa, vt peteret eleemosynā ab introeuntibus in templū. Is cū vidisset Petrū & Ioannem ingrediētes supplicabat, vt eleemosynā acciperet. Intuens autem in eum Petrus cum Ioanne, dixit: Respice in nos. At ille intendebat in eos, sperans se aliquid accepturum ab eis, Tum Petrus: Argentum & aurum nō est mihi: quod autem habeo hoc do tibi, In nomine IESV Christi Nazareni, surge & ambula. Et apprehensa eius

*Hæc historia
recensetur
in actis Apo-
stolorum à
S. Luca.*

HISTORIAE LIB. I. 9

cuius dextra, alleuauit eum. Et protinus consolidatę sunt bases eius & plantę: & exiliens stetit, & ambulabat: & ingressus cum illis in templum, coram omni populò testificabatur & magnificabat Dominum. Erat autē sanctorum amplius quadraginta. Augebatur verò interea numerus credentium in Christum, multitudo virorum ac mulierum: ita vt in plateas eijcerēt infirmos, & ponerēt in lectulis suis ac gfabatis, secus vias publicas, quibus Apostolos audiuerant uerturos. Conueniebant autem & ex proximis ciuitatibus multi Hierosolymam, ægros adferentes, & qui a spiritibus immundis vexabantur, quos omnes curabat Petrus. Interea cum fama venisset Hierosolymam, quia Samaria uerbum Domini reciperet, miserunt eò Apostoli Petrum & Ioannem: qui cum uenissent, orauerunt pro ipsis vt acciperent spiritum sanctum. Nondum enim in quenquam illorum uenerat, sed baptizati tantum erant in nomine Iesu. At Apostoli imponebant manus super illos, & acceperunt spiritum sanctum & Samaritani. Quam rem cum uidisset

set Simon, qui dicitur Magus, quia per impositionem manus Apostolorum daretur spiritus sanctus, obtulit eis pecuniam, dicēs: Date & mihi hanc potestatem. vt cuiusque imposuero manus, accipiat spiritum sanctum, Petrus autem dixit ad eum: Pecunia tua tecum sit in perditionem, quia donū Dei existimasti pecunia possideri. Nō sit tibi pars, neque fors in sermone isto. cor enim tuum non est rectum coram Deo. Quare age poenitentiam, & recede ab hac nequitia tua, & roga DEVM si fortē remittatur tibi. Hac cogitatio cordis tui praua est: in felle enim amaritudinis, & obligatione iniquitatis video te esse. Respondens autem Simon, dixit: Precamini vos pro me Dominum, vt nihil eueniat super me horum que dixistis. Et isti quidem testificati & locuti verbum Domini, redibant Hierosolymam. & multis regionibus Samaritanorum euangelizabant Dominum. Factum est autem, vt Petrus, dum pertransiret multas vrbes ac vicos, deueniret ad sanctos qui habitabant Lyddæ. Ibi hominem quendam inuenit nomine Aeneam, ab annis octo iacētem in lecto

HISTORIAE LIB. I. 11

Et o, qui erat paralyticus. & ait illi Petrus: Aenea surge, sanat te Dominus noster IESVS Christus. Et continuo surrexit, & stravit sibi, & videbant illum omnes, qui habitabant Lydda, & Saronæ, qui conuersi omnes ad Dominum fuerunt. Dum hæc agerentur, CHRISTI discipula quædam nomine Thabitas occurrit, quæ interpretata dicitur Dorcas. Hæc erat plena operibus bonis, & eleemosynis, quas quotidie erogabat. Accidit autem vt fortè infirmata moreretur. Quam cum lauissent agnati, deposuerunt eam in cænaculo. Quia autem non procul distabat Ioppe à Lydda, miserunt duos viros ad Petrum, rogantes vt non differret venire ad eos. Quæ cum accepisset Petrus, exurgens peruenit cum illis Ioppen. Et cum venissent, duxerunt eum in cænaculum, & circumsteterunt illum omnes viduæ flentes, & ostendentes tunicas ac vestes, quas fecerat illis Dorcas. Quarum fletibus condolens Petrus, eiectis omnibus qui aderant foràs extensis in cælum cum oculis manibus, & ponens genua orauit. Conuersusque ad corpus, dixit: Thabita surge. At illa aperuit

oculos suos, & viso Petro resedit,
 Dans autem illi manum, erexit eam.
 Et cum vocasset sanctos & viduas ad
 se, significauit eam viuam. Notum
 autem factum est per vniuersam Iop,
 pen, & crediderunt multi in Domi-
 num.

*Hæc omnia
 capite duode-
 cimo A-
 postolorum ha-
 bentur, qua-
 re vel Ab-
 diam ex Lu-
 ca sumpsit
 se, vel Lucã
 ex Abdia,
 cum fuerit
 vterque A-
 postolorum
 discipulus,
 credendum
 est.*

Eodem tempore misit Herodes Rex
 manus, vt affligeret quosdam de ec-
 clesia. Videns autem quia placeret Iu-
 dæis, apposuit apprehendere & Petrũ:
 erant enim dies azymorum. Quẽ cum
 apprehendisset, misit in carcerem, tra-
 densque quatuor quaternionibus mi-
 litum custodire eum, volebat post pa-
 scha producere eum populo. Et Petrus
 quidem seruabatur in carcere: fiebat
 autem oratio sine intermissione ab
 ecclesia ad Dominum pro eo. Cum
 autem producturus eum esset Hero-
 des, in ipsa nocte erat Petrus dormi-
 ens inter duos milites, vinctus cate-
 nis duabus. Et custodes ante osti-
 um custodiebant carcerem. Et ecce
 Angelus Domini astitit, & lumen
 refulsit in habitaculo carceris: per-
 cussioque latere Petri, suscitauit eum
 Dominus: Surge velociter, & ceci-
 derunt catenæ de manibus eius. Di-

HISTORIAE LIB. I. 13

xit autem angelus ad eū: Præcinge te,
& calcea te caligas tuas, & fecit sic.
Et dixit illi: Circunda tibi vestimen-
tum tuum, & sequere me. Et exiens
sequebatur eum, & nesciebat, quia ve-
rum esset quod faciebat per Angelū:
æstimabat autem se visum videre.

Transeuntes autem primā & secun-
dam custodiam venerunt ad portam
ferream, quæ ducit ad ciuitatem, quæ
ultrò aperta est eis. Et exeuntes pro-
cesserunt vicum vnum, & continuò
discessit Angelus ab eo. Et Petrus ad
se reuersus, dixit: Nunc scio verè, quia
misit Dominus Angelū suum, & eri-
puit me de manu Herodis, & de om-
ni expectatione plebis Iudæorum. His
ita gestis, surrexit quidam Simon Sa-
marius genere, qui dudum visis mira-
culis Petri, pecunia comparare vo-
luit donum spiritale; qui se magū &
perpetualiter stantē esse dicebat: pro-
mittens eos qui in se crederēt, prorsus
dissolui non posse. Hic etiam Petri cu-
piens euertere vias, & ea, quæ docebat
ad irritum reuocare, diem constituit,
in quo conuenientibus turbis ad dis-
putandum cū Petro, præsens adesset.
Erat autē tunc Petrus apud Cæsaream

Stratonis. Igitur illucescente statuta die, Zachæus, qui erat prior ciuitatis, astitit Petro dicens: tempus est vt procedas ad disputandū Petre. Turba autem in medio atrij congregata opprimitur, te opperiens, quorū in medio multis fultus ad se * constitit Simon. Tum Petrus vt hæc audiuit, orationis gratia secedere aliquos iubēs, qui nondum erant diluti à peccatis, quæ ignorantia commiserant, ait ad reliquos : Oremus fratres, vt Dominus per Christum filium suum pro ineffabili misericordia sua adiuuet me, exeuntem pro salute hominum qui ab ipso creati sunt. Et hæc cum dixisset, oratione facta, processit ad atrium domus, in quo erat multitudo plurima populi congregata. Quò vbi omnes summo cum silentio esse attentos videret, & Magū Simonem in medio eorum velut signiferum, statim hoc modo cœpit: Pax vobis omnibus, qui parati estis dare dexteras veritati. Qui eunque enim obediūt ei, videntur quidem sibi aliquid gratiæ conferre Domino. Porrò autem ipsi ab eo donum summi muneris cōsequuntur, iustitiæ eius semitas incedentes. Propter quod
 & pri-

HISTORIAE LIB. I. 15

& primum est omnium, iustitiam Domini, regnūque inquirere eius. Iustitiam quidē, vt rectē agere doceamur: regnū verò, vt quæ sit merces posita laborum & patientiæ, nouerimus. In quo est bonis quidem æternorum bonorum remuneratio: his autem, qui contra voluntatem eius egerint, pro vniuscuiusque gestis pœnarum digna restitutio. Hic ergo, hoc est, in præsentī vitā positos oportet vos agnoscere volūtatē Domini, vbi & agendi locus est. Nam, si quis velit, antequam actus suos emendet, de his requirere, quæ non potest inuenire, stulta & inefficax erit huiuscemodi inquisitio. Tempus enim breue est, & iudiciū digestorū causa agitur, nō questionū. Ideoq; ante omnia hoc quæramus, qd nos, aut qualiter agere oporteat, vt æternā vitā consequi mereamur. Mea ergo ista sentētia est, sicut & vero prophetæ visum est: vt primū de iustitia requiratur, ab his maximè qui Dominū se nosse cōfitētur. Si ergo habet aliquis, quod esse rectius putet, dicat. Et cum dixerit, audiat: sed cum paciētia & quiete. Propter hoc enim ab initio saluationis, speciem pacis cunctis impre-

impre-

imprecatus sum. Ad hæc Simon respondit: Non, pace tua opus non habemus. Si enim pax & concordia sit ad inueniendam veritatem, nihil proficere poterimus: habent enim pacem inter se & latrones, & scortatores: & omnis nequitia cum semetipsa concordat. Et nos ergo si ob hoc convenimus, vt pacis causa omnibus quæ dicuntur præbeamus assensum, nihil auditoribus conferemus: sed è contrario inlusis eis, nos amici discedimus. Propter quod noli inuocare pacem, sed magis pugnam: & si potes expugnare errores, ne requiras amicitiam, iniustis assentationibus partâ. Hoc enim te ante omnia scire volo, quia duobus inter se dimicantibus, tunc erit cum alter ceciderit superatus. Et Petrus ait: Quid times crebrò audire pacem: an ignoras, quia perfectio legis est pax: Ex peccatis enim bella nascuntur, & certamina. Vbi autem peccatum non sit pax in disputationibus, veritas in operibus inuenitur. Et Simon: Nihil momenti continent hæc verba, quæ loqueris. Sed nunc ostendam virtutis ac dignitatis meæ potentiam, vt repētè procidas, &
ado

HISTORIAE LIB. I. 17

adores me Ego sum prima virtus, qui
semper & sine initio sum. Ingressus
aut in vterū Rachel, natus sum ex ea,
vt homo, quo ab hominib. videri pos-
sim. Ego per aërem volavi igne com-
mixtus, vnum corpus effectus sum:
statuas moueri feci, animauī ex ani-
ma, lapides panes feci, de monte vo-
latu transmeauī, manibus angelorum
sustentatus sum, ad terram descendi.
Hæc non solum feci, sed & nunc fa-
cere possum: vt rebus ipsis probē om-
nibus, quia ego sum filius Domini,
stans in æternum & credentes mihi
similiter in perpetuò stare faciã. Tua
autem verba vana sunt omnia, nec
vllum potes opus ostendere verita-
tis: sicut & ille qui misit te Magus,
qui nec se ipsum potuit liberare de
crucis pœna. Possum enim facere vt
volentibus me comprehendere, non
appaream: & rursus volens videri,
palam sim: si fugere velim, montes
perforem: & saxa, quasi lutum per-
transeam. Si me de monte excelso præ-
cipitem dederò, tanquam subuectus
intrans illæsus deferar. Vincētus me-
metipsum soluam, eos verò, qui vin-
cula iniecerint, vincētos reddam. In
car-

car-

carcere conligatus, claustra sponte
 patefieri faciam. Statuas inanimatas
 reddam ita, vt putentur ab his, qui vi-
 dent, homines esse. Nouas arbores
 subito oriri faciam, & repentina vir-
 gulta producam. Igni meipsum inij-
 ciam, vt non ardeam. Vultum meum
 commuto, vt non cognoscar. Sed &
 duas facies habere me possum homi-
 nibus, ostendere, vt ouis, vt capra effi-
 ciar, puer paruum barbam producam.
 In aere volando inuchar, aurum plu-
 rimum ostendam: Reges faciam, ad-
 rabor vt Dominus: Publice diuinis
 donabor honoribus, ita vt simula-
 chrum mihi statuentes, tanquam Do-
 minu colant, & adorent. Et quid opus
 est multa dicere? quidquid, voluero,
 facere potero. Multae enim iam mihi
 experimento causae consummatae sunt.
 Denique aliquando, inquit, cum ma-
 ter mea Rachel iuberet me exire ad
 agrum, vt meterem: ego falcem vi-
 dens positam, praecipi ei, vt iret & me-
 teret: messuit decuplo amplius ceter-
 is. Multa iam noua virgulta produ-
 xi de terra, & comare ea ego feci, &
 sub momento temporis apparere: &
 montem proximum ego secundo
 per-

perforauit. His dictis à Simone, Petrus respondit: Ne alijs aliena. Tu enim quòd sis Magus, ex ipsis quæ gefisti confessus es, & manifestatus. Noster aut magister, qui est filius Domini & hominis, manifestè bonus est. Quòd autem verè sit Domini filius, quibus oportuit dictum est, & dicitur. Tu autem si non vis confiteri quòd magus es, cum omni hac turba pergamus ad domum tuam, & tunc apparebit quis sit magus. Hæc autem Petro dicente, Simon blasphemijs & maledictis agere cœpit, & seditione facta, perturbatis omnibus, argui non potuit. Et Petrus, ne quasi blasphemix causa secedere videretur, perstitit immobilis, & arguere eum vehementius cœpit. Tum populus indignatus, Simonem de atrio eiectum extra ianuas domus repulit: eoque depulso, vnus secutus est solus. Facto autem silentio. Petrus alloqui populum hoc modo cœpit: Patienter, fratres, malos ferre debetis, scientes quia Dominus cum possit eos excidere, patitur tamè durare vsq; ad præstitutam diem: in qua de omnibus iudiciũ fiet. Quomodo ergo nos non patiemur,

tiemur,

tiemur, quos patitur Dominus, cui subsunt & obediunt caeli, & terrae? Vos ergo qui ad Dominum conuertimini per poenitentiam, curuate ei genua. Hac cum dixisset, omnis multitudo genua flexit Domino. Et Petrus respiciens ad caelum, cum lachrymis orabat super eos, ut Dominus pro sua bonitate suscipere eos dignaretur, confugientes ad se. Et postquam orauit, & praecepit ut die postera maturius conuenirent, sacrificium fecit: tum deinde secundum consuetudinem quieuit. Mane autem facto, veniens quidam ex discipulis Simonis, clamabat dicens: Obsecro te Petre, suscipe me miserum, & a mago Simone deceptum, cui ego velut caelesti Domino intendebam, pro his quae ab eo fieri mirabilibus videbam; auditis tamen sermonibus tuis, coepit iam homo mihi videri, & quidem malus. Veruntamen cum hinc exisset, ego eum subsequutus sum solus: nondum enim ad liquidum impietates eius agnoueram. Cum autem vidisset me subsequentem beatum me dicens, perduxit me in domum suam. Circa medium vero noctis ait ad me; Omnibus te homini-

mini-

HISTORIAE LIB. I. 21

minibus faciam meliorem, si volueris vsque ad finem perseverare mecum. Qui cum promissem, exegit à me sacramentum perseverantiæ: eo-
 que accepto imposuit super humeros meos polluta quædam & execrabilia secreta sua, ut portarem, & secutus est me. Vbi verò ventum est ad mare, nauigium, quod fortè aderat ingressus, sumit à cervicibus meis, quod portare me iusserat, & paulo post egressus, nihil extulit: certum quod in mare quid deiecerat. Rogabat ergo me cū ipso ut proficiscerer, dicens se Romam petere. Ibi enim se in tantum placitum, ut Dominus putetur, & diuinis publicè donetur honoribus. Tunc, inquit, te omnibus diuinis repletū, si huc redire placuerit, pluribus fultum ministerijs remittam. Hæc ego audiens, nihil in eo secundum hanc professionem videns, sed Magum & deceptorem eum intelligens, respondi: Quæso te ignosce mihi, quia pedes doleo, & propterea exire Cæsaream non valeo. Præterea est mihi vxor, sunt paruuli liberi, quos relinquere omnino non possum. At ille hæc audiens, & igna-
 miæ

uia me incufans , profectus est Ro-
 mam dicens: Cùm audieris quanta
 mihi gloria in vrbe Roma erit, pœni-
 tebit te. Et post hæc ipse quidē vt aie-
 bat, Romam petijt. Ego autem con-
 festim redij huc , orans vt me susci-
 pias ad pœnitentiam, quia ab eo dece-
 ptus sum. Cùm hæc dixisset is qui à
 Simone regressus est, iussit eum Pe-
 trus, in atrio residere. Procedens au-
 tem ipse, & turbas videns multò plu-
 res quàm superioribus diebus, stetit
 in loco solito, & ostendens eum, qui
 à Simone venerat, ait : Iste, fratres,
 quē videtis, paulò antè venit ad me,
 de Simonis mihi malis artibus nun-
 cians, quomodo ipsam sceleris sui of-
 ficinam proiecerit in profundū, non
 quasi pœnitentia ductus, sed metuens
 ne deprehensus publicis legibus sub-
 iaceret. Hæc dicente Petro, populus
 videns hominem qui venerat à Si-
 mone, stupebat. Igitur Petrus à Cæ-
 sarea digressus, Tripolim venit: &
 ingressus domum Maronis, vidit lo-
 cum aptum ad disputandum. Vt au-
 tem vidit turbam, velut ingentis flu-
 uij inundasse leuem meatum, ascen-
 dens supra basim quandam quæ for-
 tē in;

tē iuxta horti parietem stabat, primum religionis more populum salutavit. Quidam autem ex his qui aderant, & longo tempore à dæmonibus fuerant fatigati, in terram prouunt, obsecrantibus spiritibus immundis, vt vel vno die indulgeretur eis in obsessis corporibus permanere. Quos Petrus increpans statim iussit abscedere: & sine mora discesserunt. Post hos alij longis afflictū languoribus, rogabant Petrum, vt reciperent sanitatem. Pro quibus se supplicaturum Domino, populo pollicetur, cum prius sermo doctrinæ fuisset expletus: sed statim, vt promisit lāguoribus resoluti sunt. Et iussit eos seorsum residere, cum his qui à dæmonibus fuerant curati, quasi post laboris fatigationem. Petrus autem egressus à Tripoli, pergebat Antiochiam: & venit ad insulam Ancharadum nomine, vbi erāt, in æde quadam columnæ vitreæ miræ magnitudinis, ad quas contuendas cum multi abiissent cum Petro, & Petrus miratus eas egressus esset pro foribus, vidit mulierculam quandam stipem, ab introeuntibus deposcentē, Quam attētiūs considerans

considerans

siderans, ait: Dic mulier, quod tibi membrum corporis deest, quod huic iniuriæ te subiecisti, ut stipem petas, & non potiùs manibus tuis, quas à Domino accepisti, operiù cibum quæras? At illa suspirans ait: Utinam mihi quidem manus essent, quæ moueri possent, nunc autem species tantum seruata est manuum. Nam ipsæ sunt mortuæ, & meis morsibus debiles, & sine sensu redditæ. Tunc apprehensis Petrus manibus eius, sanauit eas. Erat enim hæc mulier mater Clementis, à quo & in eodem loco cognita est. Nam per virtutes Petri & alios filios recepit Faustinum & Faustum, qui mutatis nominibus Aquila ac Nicia appellabantur: & virum suum Faustinum, qui multo à se tempore fuerant separati. Et cum vellent nauigare ex illa Insula, mater ait ad Clementem: Fili dulcissime, rectum est, ut valedicam mulierculæ quæ me suscepit. Est enim egens & paralytica, iacens in lecto. Quibus auditis, Petrus, & omnes, qui audierant admirati sunt bonitatem & prudentiam foeminæ. Et continuo iussit Petrus adire quosdam, & deferre mulierem

in

HISTORIAE LIB. I. 29

in lectulo, ut iacebat. Cum fuisset allata, & in medio turbæ astantis collocata, in conspectu omnium Petrus ait: Si veritatis ego sum prece. ad confirmandam fidem horum omnium qui assistunt, ut sciant, & credant, quia vnus est Dominus, qui fecit cælum & terram, in nomine IESU CHRISTI filij eius, surgat hæc mulier, & statim ut hæc Petrus dixit, surrexit mulier sana, & procidit ad pedes Petri, atque amicam suam ac familiarem osculis petens, gratias Domino referebat. His expletis, volente Petro ut iret ad hospitium, dominus domus ait ad eum: Turpe est, & impium tali sancto viro, manere in stabulo. cum ego penè omnem domum vacantem habeam, lectosque stratos quàm plurimos, & quæ necessaria sunt parata. Sed Petro contradicente, vxor patrisfamilias vna cum liberis suis prostravit se ante eum, & exorabat dicens: Obsecro te mane apud nos, sed ne sic quidem adquiescebat Petrus, donec filia eorum qui rogabant, ab immundo spiritu temporibus multis vexata, & catenis vineta, quæ fuerat intra conclaue clausa,

B

effu-

effugato à se dæmone, & ostijs pate-
 factis, cum catenis suis veniens, pro-
 cidit ad pedes Petri, dicens: Rectum
 est mi Domine, vt agas hodie hic sa-
 lutaria mea, & non contristes me,
 neque parentes meos. Petro autem
 requirente catenarum sermonumque
 eius causam: parentes præter spem læ-
 ti effecti, de filia sanitare, & velut
 stupore quodam attoniti, ipsi quidem
 dicere nequeunt. Adstantes autem
 familiae aiunt: Hæc à septimo æta-
 tis anno dæmon tentata, omnes qui
 accedere tentassent ad eam scindere
 dilaniare, moribus etiam disrumpe-
 re conabatur. Et hoc à viginti annis
 vsque ad præsens facere nunquam
 destitit, nec ab aliquo potuit curari:
 sed nec accedere quidem quisquam
 valebat ad eam. Multos enim inu-
 tiles reddidit, alios interemit. Om-
 nibus enim viris validior erat, sine
 dubio viribus dæmonis vsa. Nunc
 autem, vt vides, ex præsentia tua dæ-
 mon quidem fugit: ostia verò quæ
 summo cum munimento clausa fue-
 rant, aperta sunt, & ipsa sana stat an-
 te te, rogans vt diem salutarium suo-
 rum lætum & ipsi & parentibus eius
 faci-

facias, & maneat apud eos. Hæc
 cum ita vnus ex famulis enarrasset,
 ac ipsæ etiam catenæ de manibus ei-
 us ac pedibus fuissent spontè resolu-
 tæ, Petrus certus quòd per ipsum
 sanitas hæc reddita sit puellæ, adque-
 uit vt maneret in domo patris eius.
 Post hæc autem Petrus Romam ve-
 niens, in ipsis diebus sibi finem vitæ
 imminere præsensit. In conuentu er-
 go fratrum positus, adprehensa Cle-
 mentis manu repentè confurgens in
 auribus totius ecclesiæ hæc protulit
 verba: Audite me fratres, & conserui
 mei: quoniam sicut edoctus sum ab
 eo, qui me misit Domino & magistro
IESU CHRISTO, dies mortis
 meæ instat, Clementem hunc Episco-
 pum vobis ordinabo, cui soli meæ
 prædicationis & doctrinæ cathedram
 eredo, qui mihi ab initio vsque ad fi-
 nem comes in omnibus fuit, & per
 hoc veritatem totius meæ prædicatio-
 nis agnouit. Qui in omnibus ten-
 tationibus meis socius extitit, fide-
 liter perseverans: quem præ cæteris ex-
 pertus sum, Dominum colentem, ho-
 mines diligentem, castum, discendi
 studijs deditum, sobrium, benignum,
 B 2 iustum,

iustum, patientē, scientem ferre non-
nullorum etiam ex his, qui in verbo
Domini instruuntur, iniurias. Pro-
pter quod ipsi trado à Domino mihi
datam potestatem ligandi & soluen-
di, vt de omnibus quibuscunque de-
creuerit in terris, hoc decretum sit &
in cælis. Ligabit enim quod oportet
ligari, & soluet quod oportet solui.
Et hæc cum dixisset, manus ei impo-
suit, eumque in cathedra sua sedere
compulit: multum eum instruens,
qualiter aut Ecclesiam sibi commis-
sam regeret, aut oues susceptas ale-
ret. Tunc & Paulus Apostolus Ro-
mam veniens, Christum Dominum
prædicabat. Tempore igitur Neronis
Cæsaris, erant Romæ salutiferi do-
ctores Christianorum Petrus & Pau-
lus Apostoli, per quos dum fides Do-
mini Iesu Christi in omnium cresce-
ret mentes, & religionis propaga-
rentur augmenta, quia essent subli-
mes operibus clari magisterio ob vir-
tutem diuinæ gratiæ. Nero per ma-
gum Simonem vehementer aduer-
sari cœpit Apostolis: quia diuersis
illusionibus dæmonum ita magus
Cæsaris animum obtinuerat, vt eum
salutis

salutis suæ præfulem, vitæque custodem, remota ambiguitate confideret. Nam & bellorum victorias, & subiectiones gentium, & prosperitatem rerum se per eum in omnibus habiturum esse credebat. Sed Petrus Apostolus vanitates eius & flagitia vniuersa detexit. Quia veritatis lux, & verbi diuini claritas, quæ ob salutem hominum nuper obfulserat, totius mendacij caligine de humanis mentibus discussa per Apostolos, ignorantia tenebras effugabat. Tunc Simon magus veri luminis fulgore percussus cecitatem continuò malè sanæ mentis incurrit, quippe qui iam in Iudæa per Apostolum Petrum de his quæ egerat sceleribus confutatus, transmarinam ingressus est fugam. Et qui in alijs terrarum partibus Petri expertus erat potentiam, tamen præueniens Romam, ausus est se iactare: quòd posset mortuos suscitare. Illo ipso tempore erat quidam defunctus adolescens nobilis, propinquus Cæsaris, Vbi cùm multà turba propinquorum conuenisset, sciscitabantur inuicem si esset aliquis qui posset mortuum excitare. Celeberrimus

scilicet, & tunc Petrus in his operibus habebatur, sed apud Gentiles nulla huius firmabatur fides. Dolor tamen exegit inquiri remedium: perreftum est ad Petrum. Fuerunt equidem qui etiam Simonem accersendum putarent, vt vterque adesset. Tum Petrus ad cognatos defuncti ait, vt Simon, qui de sua se iactabat potentia, prior, si posset, mortuum suscitaret. Sin ille nequiuisset. sibi non ambiguum, quin CHRISTVS opem ferret defuncto. Ibi Simon, qui putabatur apud Gentiles magnæ esse potentiae, conditionem interposuit, vt si ille mortuum suscitaret, Petrus occideretur, qui tantæ potestati verbis audacibus laceffendo inrogasset iniuriam. Si verò illo nihil agente, Petrus mortuum suscitasset, magus sententiae quæ in Apostolum data fuerat, subiaceret. Talis cùm esset interiecta conditio, quieuit Petrus. Exorsus est autem Simon, & accedens ad lectulum defuncti, incantare, atque immurmurare dira clam carmina cœpit. Visumque est circumstantibus, caput agitari defuncti. Itaque clamor Gentilium ingens attollitur, quod iam viu-

uc-

ueret, quòd cum Simone loqueretur. Miraque indignatio in Petrum esse omnium cœpit, eò quòd esset ausus se tantæ potestati conferre. Tum Petrus fieri silentium postulat. & ait: Si uiuit defunctus, loquatur: si suscitatus est, surgat & ambulet, atque fabuletur. Ego verò phantasma hoc, non veritatem esse, quòd cernitis, motum caput defuncti, docebo. Denique (inquit) separetur magus à lectulo, & ad plenum figmenta diaboli denudabuntur. Abducitur itaque Simon à lectulo, & sine vlla spe vitæ manet defunctus immobilis. Astitit Petrus à longè, & intra se orationi paulisper intentus, cum magna voce ait: Adolescens tibi dico surge: sanat te Dominus noster IESVS Christus. Et statim surrexit adolescens, & locutus est, & ambulauit, & dedit eum Petrus matri suæ uiuentem. Quæ cùm remunerare beatum Apostolum vellet: Secura (inquit) esto mater de filio, & non verearis: habet enim custodem suum. Et cùm vellet populus magum Simonem lapidare, ait Petrus: Satis est ad pœnam eius, quod agnoscit se in suis actibus superatū. Viuat

& regnum CHRISTI crescere videat, vel inuitus. Torquebatur interea magus, & Apostolica perculsus gloria ad Neronem Cæsarem currit, nouamque Petro injuriam molitus, obtinuit vt Petrum vocaret. Itaque cum vterque coram Imperatore staret, prior Simon: Miror te (inquit) Cæsar, hunc te alicuius momenti hominem existimare imperitum piscatorem, mendacissimum, & nec in verbo nec in re aliqua præditum potestate. Sed ne diutius hunc patiar inimicum, præcipiam modò angelis meis, vt veniant, & vindicent me de isto. Ad quæ Petrus: Non equidem timeo angelos tuos, qui me coguntur timere, & in virtute, & in confidentia huius CHRISTI Domini mei, quem te esse mentiris. Nam si diuinitas in te est, quæ cordis arcana rimatur, dic mihi nunc Simon, quid cogitem, vel quid facturus sim. Quam cogitationem meam, antequam tibi mentiatur magus, Cæsar optime, auribus tuis insinua- bo, vt non possit mentiri quid cogitem. Tum Nero: Accede huc, & dic mihi quid cogites. Petrus dixit: Iube mihi adferri hordeaceum panem, &

*Concertatio
S. Petri cum
Simone ma-
go coram
Nerone.*

occultè dari . Cumque hoc iussum
 fuisset, Petrus ait: Dicat nunc ergo
 Simon, quid cogitatum, quid dictum,
 quid uè sit factum à me. Tum Nero,
 Quid dicis Simon? Respondet Simon:
 imò Petrus dicat quid ego cogitaue-
 rim, vel quid fecerim. Tum Petrus:
 Quid cogitet Simon, me scire doce-
 bo, si tamen ipse priùs dixerit, quid
 ego cogitauerim. Quæ cum audiuis-
 set Simon: Hoc (inquit) scias bo-
 ne Imperator, quia cogitationes
 hominum nemo nouit, nisi solus
 Deus: cæterùm Petrus mentitur.
 Ad quæ iterum Petrus: Tu verò, qui
 filium Dei te esse dicis, dic quid co-
 gitent, & quid fecerim modò in oc-
 culto, si potes, exprime. Petrus au-
 tem benedixerat panem hordeaceum,
 quem acceperat, & fregerat, & in de-
 xtra atque sinistra manica sua collo-
 cauerat. Tunc Simon indignatus,
 quòd dicere non posset secretum A-
 postoli, exclamauit dicens: Procedant
 canes magni, & deuorent eum in cõ-
 spectu Cæsaris. Et cum hæc dixisset,
 apparuerunt canes miræ magnitu-
 dinis, & impetum fecerunt in Petrũ.
 Petrus verò extendens manus in ora-
 tionem,

B s tionem,

tionem, ostendit canibus, quem benedixerat panem. Quem ut viderunt canes subito nusquam comparuerunt. Tum conuersus Petrus ad Cæsarem: Ecce ostendi tibi Imperator, quid cogitarit Simon, non verbis, sed factis. Nam qui angelos promiserat contra me esse venturos, canes exhibuit, ut se ostenderet non diuinos Angelos, sed caninos habere. Quare indignatus magus, sese ad omnem excitare coepit carminum suorum potentiam. Congregatque populum, ac offensum se dicit à Galilæis: relinquitur se urbem, quam tueri soleret. Denique diem statuit, quo se per volatum supernis sedibus satis iactanter promittebat inuehendum, veluti quando vellet cælum petiturus, in sua potestate consisteret. Statuto igitur die montem Capitolinum ascendit, ac se de rupe deiiciens, volare coepit. Mirari populus ac venerari. Plerique etiam dicebant, Dei hanc esse potentiam, non hominis, qui ita corpore volaret ad cælum: nihilque tale Christum fecisse, multi asseuerabant. Tunc Petrus stans in medio inquit: Domine IESV, ostende, virtutem

tem

tem tuam, & ne permittas his vanis artibus decipi populum, qui tibi est crediturus. Sic decidat Domine (inquit) vt viuens se contra tuam potentiam nihil potuisse cognoscat. Cumque hæc cum lachrymis orasset Apostolus, ait: Adiuro vos in nomine IESU CHRISTI, qui eum fertis, vt nunc demittatis. Et statim ad vocem Petri demissus à dæmonibus, implicitis remigijs alarum quas sumpserat, corruit: nec statim exanimatus est, sed totus fractus corpore, debilitatisque cruribus, post paruum horarum spacium inibi expirauit. Quòd vbi Neroni compertum est, deceptum se ac destitutum dolens sublatumque sibi virum vtilem ac necessarium reipublicæ indignatus, quærere cœpit causas, quibus Petrum occideret. Itaque datur à Nerone præceptum, vt Petrus comprehenderetur. Et cum ab omnibus antè fuisset rogatus, vt se alio conferret, ille semper resistebat, dicens: Nequaquam hoc se esse facturum, vt tanquam metumortis territus fugeret. Quippe cum sciret, & sibi & omnibus pro passione Christi, immortalitatis gloriam

riam prouenire. Cumque hæc & talia Petrus obtexisset, plebs lachrymans, ne se relinqueret, ne imminente procella Christianorum, despiceret tot bonorum lachrymas, victus tandem populorum fletibus adquiet, promisitque se urbem egressurum. Proxima igitur nocte salutatis fratribus, celebrataque oratione, proficisci solus coepit. Vbi ventum erat ad portam, vidit CHRISTVM sibi occurrere. Quem adorans ait: Domine quò vadis? Cui Dominus, Venio Romam iterum crucifigi. Quod cum audisset, intellexit Apostolus, de sua hoc passione dictum, in quo scilicet passurus videretur Christus, quem pati constabat in singulis non dolore corporis, sed misericordiae contemplatione, & pietatis affectu. Itaque Petrus ad urbem redijt, captusque à custodibus, mox cruci adiudicatus est. Quo audito, ingens subito populi concursus est: ita vt plateæ non reciperent homines vtriusque ætatis, & sexus. Qui summa voce clamabant dicentes. Cur occiditur Petrus? Quid admisit criminis? Quid læsit urbem? Innocentem

*Captiuitas
S. Petri.*

tem

tem damnare nefas est. Et metuen-
 dum est, ne in tanti viri nece vlcif-
 catur CHRISTVS, & nos omnes
 pereamus. At verò Petrus mulcebat
 plebis animos, ne aduersus principem
 defœuissent dicens eis: Viri Romani,
 qui in Christo creditis, & in illo solo
 speratis, in mente habetote eius pa-
 tientiam, & consolationem in his si-
 gnis quæ vidistis facta per me. Susti-
 nete itaque eum adueniētem, & retri-
 buentem vnicuique secundum opera
 sua. Hoc autem quod nunc in me vi-
 detis fieri, iam antea mihi à Domino
 est proditum, non esse discipulum su-
 pra magistrum, nec seruum supra Do-
 minum. Quare scitote, ad hoc ipsum
 me festinare, vt carne exutus, Domi-
 no adsistam. Sed quid moror (inquit)
 & non accedo ad crucem? Teneant
 persecutores corpus, ego Domino
 meo spiritu adhærebo. Et accedens
 ad crucem rogauit vt cruci inuersis
 vestigijs figeretur: ea reuerentia, ne
 ita seruus crucifigi videretur, vt Do-
 minus. Quod vbi factum est, cœpit de
 cruce ad populum loqui: ô ineffabi-
 le ac profundum mysterium crucis, ô
 inseparabile vinculum charitatis.

*Plena ener-
 giæ S. Petri
 oratio in
 cruce.*

B 7,

Istud

Istud est lignum vitæ, in quo Dominus Iesus exaltatus, omnia traxit ad se. Istud est lignum vitæ, in quo crucifixum est corpus Domini Salvatoris. At in eo confixa est mors, & mundus totus æternæ mortis est vinculis absolutus. O gratia incomparabilis, & amor crucis inrecessibilis. Gratias itaque tibi Domine Iesu, fili Dei vivi, non solum voce & corde ago, sed etiam spiritu, quo te diligo, quo te loquor, quo te interpello, quo te teneo, quo te intelligo, quo te video. Tu mihi omnia, & in omnibus, tu mihi totum, & nihil mihi aliud præter te solum. Qui es bonus & verus Dei filius & Deus, cui cum æterno patre & spiritu sancto honor & gloria est, in cuncta semper sæcula sæculorum. Et cum magna voce omnis populus respondisset Amē, emisit spiritum. Cuius corpus Marcellus, vnus ex discipulis eius, nullius expectans sententiam proprijs manibus de cruce deposuit, & preciosissimis aromatibus conditū in suo ipsius sarcophago collocavit, in loco qui dicitur Vaticanus, iuxta viā triumphalē, vbi totius vrbis veneratione celebratur in pace.

LIBER